# MOTORUL DE CĂUTARE

## MARY ROSENBLUM

Traducere din limba engleză

GABRIEL STOIAN

Una dintre noile autoare cele mai populare și mai prolifice ale anilor 1990, Mary Rosenblum a debutat în 1990 in *Asimov's Science Fiction* și de atunci a devenit o colaboratoare frecventă a revistei, unde a publicat aproape treizeci de texte. A mai publicat în *The Magazine of Fantasy & Science Fiction, Science Fiction Age, Pulphouse, New Legends* și alte reviste.

Rosenblum a produs unele dintre cele mai pitorești, incitante și emoționale proze scurte ale anilor 1990, câștigându-și un număr mare și devotat de cititori. Seria ei de povestiri „Drylands" s-a dovedit printre cele mai populare din *Asimov's,* dar acestora li s-au alăturat și alte texte memorabile ca *The Stone Garden, Synthesis, Flight, California Dreamer, Casting at Pegasus, Entrada, Rat, The Centaur Garden, Skin Deep, Songs the Sirens Sing* și multe altele. Nuvela *Gas Fish* a câștigat Premiul cititorilor revistei *Asimov's* în 1996 și a fost finalistă pentru Premiul Nebula în același an. Primul ei roman, *Drylands,* a apărut în 1993 și a fost aclamat de critică, obținând, de altfel, prestigiosul Premiu Compton Crook pentru „cel mai bun roman de debut". A fost urmat la scurt timp de al doilea roman, *Chimera,* și de al treilea, *The Stone Garden.* Prima ei culegere de povestiri, *Synthesis and Other Virtual Realities,* a fost apreciată de critică drept una dintre cele mai bune culegeri din 1996. Cărțile ei cele mai recente sunt o trilogie de romane încadrate în genul mister, scrise sub pseudonimul Mary Freeman, și un nou roman science fiction, *Horizons.* Absolventă la Clarion West, Mary Rosenblum locuiește în Portland, statul Oregon.

In ultimii ani s-a scris mult despre eroziunea intimității cauzată de calculatoare, dar, așa cum indică povestirea tulburătoare ce urmează, țineți-vă bine - încă n-ați văzut *nimic!*

Pleoapele bărbatului au tresărit în clipa când iconița, înfățișând o țeastă cu oase încrucișate, i-a licărit în dreptul retinei.

Of-Of. A clipit pentru a alunga imaginea și s-a strâmbat către ușa biroului. Federalii.

- Stai cuminte și fii atent, i-a spus puștiului cel nou care stătea pe scaunul de lângă masa de lucru.

- Ce se întâmplă? a întrebat nou-venitul, aplecându-se puțin în față.

Insă ușa se deschidea deja, și s-a auzit un murmur slab, în timp ce ea se dădea în lături, o dovadă în plus că acolo se desfășurau o serie de activități deosebite, că banii contribuabililor erau cheltuiți cu înțelepciune și cumpătare. Biroul fizic, real, covorul scump din lână și mobilierul din lemn adevărat întăreau acea impresie. Aici nu avea de-a face cu un detectiv virtual... se găsea într-un birou serios, de clasă.

Dar bărbatului în costum nu-i păsa câtuși de puțin de toate astea. Și-a scos ochelarii cu lentile închise și i-a strecurat în buzunarul hainei negre și elegante, făcută de comandă, și și-a ațintit ochii de un cenușiu glacial asupra feței lui Aman. Chiar dacă probabil nu-i plăcuseră cele văzute, era prea bine instruit să lase să se înțeleagă acest lucru.

- Domnul Boutros.

Individul în costum nu i-a întins mâna, ci s-a așezat imediat pe scaunul din fața biroului. I-a aruncat noului pușți o privire cu subînțeles. Jimi. In cele din urmă, Aman și-a amintit numele lui. Ultimul recrut al lui Raul, oferit lui pentru a-l crește și poate chiar pentru a-l instrui.

- Asistentul meu. Aman a strecurat o oarecare siguranță în tonul său. Adică: Puștiul rămâne. Limbajul trupului adoptat era de relaxare și de mascul alfa, și a așteptat să vadă cum evaluase situația bărbatul în costum. Remarcând gestul imperceptibil de aprobare din cap, a înclinat și el capul. Câștigase prima repriză. Dacă puteai, câștigai. Cu ce-ți pot fi de ajutor?

Omul a scos dintr-un buzunar interior al hainei o mică mapă din piele și a extras dinăuntru un disc minuscul de date. Fără nici un cuvânt, Aman i-a oferit un port de acces. Clienții nu-și stocau fișierele pe net. Mai ales dacă nu erau în stare să plătească onorariul perceput de Motorul de căutare. Discul odată pus în locul potrivit, monitorul de pe biroul lui Aman s-a aprins. Pe câmpul holografic au apărut capul și umerii unui bărbat, iar imaginea s-a rotit ușor. Destul de brunet, în jur de douăzeci de ani, origine amestecată euro-africană și hispanică, a remarcat Aman. Cam același fenotip ca și puștiul cel nou - Jimi - rezultat al trecutului istoric, violului și traficului de carne umană. Scalpul fugarului lucea dezgolit, având implantat însemnul de apartenență la o bandă, alcătuit din fibre luminoase. Aman l-a citi și a suspinat, amintindu-și de discuțiile contradictorii cu Avi în legătură cu asemenea implanturi. Tatuează-ți incorectitudinea politică pe corp, ca s-o vadă orice polițai, fiule. Asta pentru cazul în care nu te remarcă și singuri. Proastă alegere, Avi. Nu așa sunase argumentul final, dar era cât pe ce. In partea de jos a ecranului au defilat câteva iconițe cu fișiere de date. Preferințe în materie de mâncare, îmbrăcăminte, servicii personale, sex. Aman a dat din cap, deoarece federalii știau ce-i trebuie și astfel totul se găsea pe disc.

- Urgență? a întrebat el.

- Deosebită.

Bărbatul în costum a rămas cu ochii ațintiți asupra profilului iluminat al fugarului.

Aman făcu semn că a înțeles. Jimi începuse să devină încordat. Nici nu era nevoie să se uite la el - puștiul radia sentimentul. Aman a atins iconițele, deschizând diferite fișiere, sperând că Jimi își va ține gura. Încruntându-se, astfel încât clientul să nu-și închipuie cumva că operațiunea avea să fie

ușoară, a verificat rezumatul incomplet al obiceiurilor fugarului în privința cumpărăturilor. Punct ochit, punct lovit. Cartea lui de credit spunea totul. Așadar, nu va fi nici o problemă să-l găsească. Va fi ca și cum el îi va face semn ca să le atragă atenția.

- Am nevoie de patru zile, a zis Aman. (Trebuia să-și ia o marjă, după care urma negocierea.) Plus sau minus zece la sută.

- Douăzeci și patru de ore, a zis individul în costum aproape fără să-și miște buzele.

Interesant. De ce atâta urgență? Aman a clătinat din cap. Nu constatase înclinații sexuale ciudate, omul nu consuma droguri, astfel că vor trebui să se bazeze pe cheltuielile făcute pentru hrană și îmbrăcăminte. Pentru consultarea fișierelor de date privind tranzacții juridice avea nevoie de mai mult timp.

- Trei și jumătate, a zis într-un târziu. Cu o clauză de scutire în caz de nereușită.

Au convenit până la urmă să rezolve cazul în patruzeci și opt de ore, fără scutire pentru caz de eșec.

- Ai zece la sută bonus dacă îl găsești în mai puțin timp.

Bărbatul în costum s-a ridicat. Vreme de o clipă, l-a măsurat atent și minuțios pe Jimi. Ii reținea imaginea în sistemul bio-ware cu care erau înzestrați cei de același fel ca el? Și-l va aminti pe Jimi chiar și dacă îl va întâlni pe stradă peste o sută de ani. Ar fi fost preferabil ca Jimi să nu se sinchisească.

- Oamenii țin foarte mult să-l prindă pe acest individ.

Jimi a așteptat ca deasupra ușii să se aprindă un bec verde, semn că bărbatul în costum nu lăsase vreun dispozitiv de interceptare.

- Fugarul poartă însemnul de credincios Gaiist[1].

[1] Religie ai cărei susținători venerează Pământul-mamă. Numele este derivat de la numele zeiței grecești a Pământului, Gaia sau Geea (n. tr.).

Nu era de glumă. Aman știa însemnele acelea pe de rost.

- Ce a făcut?

- De unde naiba să știu?

Aman a atins una dintre iconițele unui fișier și a închis ochii în momentul când propriul lui bioware s-a descărcat și i-a apărut pe retină. *Acela* fusese subiectul definitiv de ceartă cu Avi.

- A, așadar facem doar ce ni se cere, din câte înțeleg. Jimi s-a rezemat de spătarul scaunului, apoi și-a pus un picior pe colțul biroului. Trebuie să fim de acord cu toate, nu punem întrebări, nu? Cui îi pasă de motive, atâta vreme cât ies bani?

- Omul acela vine din partea guvernului.

Aman a alungat imaginea de pe retină și s-a făcut că nu bagă în seamă piciorul ridicat de Jimi pe birou.

Pentru numele tuturor zeilor, de ce îl angajase Raul pe puștiul acesta ce nici măcar nu fusese înțărcat? Ei, el știa doar *de ce*. Aman a examinat statura înaltă și subțire, aproape androgină, a puștiului. Șeful lui avea o înclinație către fenotipul african-hispanic. Cândva, preferințele lui nu interveneau în chestiuni de serviciu. Aman și-a înghițit un suspin, întrebându-se dacă nu cumva puștiul se prinsese deja. De motivul pentru care îl angajase Raul.

- Cam ce proporție din datele culese de noi intră în categoria legală? a întrebat el și urmărindu-l pe Jimi gândindu-se pentru a-i da un răspuns. Chiar crezi că suntem atât de buni? întotdeauna trebuie să plătești un anumit preț, puștiule, mai ales în caz de reușită.

Jimi și-a luat piciorul de pe birou.

- Toată canonada asta împotriva celor din Gaiist este o porcărie. Doar pâine și circ oferite oamenilor simpli, deoarece Alianța Nord-Americană...

Aman a ridicat o mână în aer.

- Bine că nu-ți scrii părerile cu luminițe pe cap, i-a zis el cu blândețe. Cu Raul să nu discuți politică, te rog.

Jimi a roșit.

- De ce ai cedat după ce ai cerut patru zile pentru rezolvarea cazului? An Xuyen este deja înhămat la ancheta Ferrogers.

- N-o să avem nevoie de Xuyen, a zis Aman, și a făcut un semn din cap către iconițe. Fugarul nostru este organic. Vegetarian. Hainele și obiectele personale sunt doar produse de serie limitată. L-ai putea găsi și singur în vreo patru ore.

- Dar dacă-și cumpără cele trebuincioase de la ferme și de la meșteșuguri? a zis Jimi, încruntându-se. Pe astea nu apar etichete de identificare.

Aman și-a promis că va discuta cu Raul, însă probabil că asta nu va schimba lucrurile în nici un fel. Decât poate după ce se va sătura de puști.

- Hai, revino cu picioarele pe pământ.

S-a ridicat și s-a apropiat de pupitrul anonim din partea din spate a biroului, ascuns de un paravan japonez. Acela era adevăratul lui spațiu de lucru. Restul era de decor, având rolul de a impresiona clienții.

- Să spunem că vinzi marfă fără etichetă de identificare și te trezești peste noapte că ai rămas fără licență, ori că analizele medicale pentru *E. coli* nu sunt bune, și ți se revocă aprobarea pentru vânzarea de lucruri organice, ori că toate obiectele lucrate manual sunt considerate un paravan pentru traficul de droguri. A pufnit în râs. Orice lucrușor are agățat de el o etichetă.

Lucru nu tocmai adevărat, însă cunoașterea însemna putere. Jimi încă nu avea vreo pretenție la putere. Asta nu se primea gratis.

- In regulă, a zis Jimi și a ridicat din umeri. Să văd dacă mă încadrez în cele patru ore pe care mi le-ai acordat. începem cu sexul?

- Nu cumpără așa ceva. Mă ocup eu.

- Cum adică? s-a burzuluit Jimi. Nu-i prea ușor pentru tine? Dacă până *și eu* aș fi în stare să o fac?

Aman a ezitat, pentru nici el nu era sigur.

- O să o fac eu.

S-a așezat la pupitrul de lucru, în vreme ce Jimi a ieșit cu pași apăsați. Și-a apelat câmpul lui protejat și a transferat fișierele pe el. Fugarul beneficia de sex pe gratis sau poate nu făcea deloc, astfel că nu avea rost să insiste asupra acestui aspect. Hrana era al doilea element de pe lista de urgențe. Aman și-a deschis motorul de căutare și a introdus datele de identificare ale fugarului. Acesta nu mai purta asupra lui cipul, altfel individul în costum nu ar fi apărut la birou pentru a apela la serviciile lui. Deocamdată nimeni nu descoperise cum se putea face ca un cip de identificare să rămână implantat definitiv. Se făcuseră totuși încercări. IA-ul lui Aman și-a răsfirat miile de mii de degete în infosferă și a început să acceseze bazele de date ale magazinelor de vânzare cu amănuntul. Ilegale, desigur, iar datele referitoare la achizițiile de la asemenea magazine însemnau bani în bancă, astfel că erau bine protejate. Dar, dacă erai dispus să plătești, le puteai cumpăra de la oameni mult mai pricepuți decât cei care creaseră sistemele de protecție. Motorul de căutare SRL era dispusă să plătească.

Și, bineînțeles, firma forsale.data deținea profilul pușliului. Ea era cea mai mare. Majoritatea vânzătorilor cu amănuntul le transmiteau datele direct. Aman a extras datele brute referitoare

[1] IA - Inteligență artificială (n. tr.).

la bunurile consumabile cumpărate de fugar. Forsale îi oferise profilul, dar IA-ul lui sintetiza un profil care să slujească operațiunii pe care o desfășura. Aman a așteptat cele treizeci de secunde cât IA-ul a analizat datele brute, sumele, prețul fiecărui bun consumabil pe care îl cumpărase fugarul începând de la primul credit pe care-l cheltuise la un magazin până în ziua când a plătit pentru ca un operator ilegal să-i extragă cipul de identificare. Orice portocală, orice lamă de gumă de mestecat, orice sticlă de bere purta o semnătură ARN, iar fiecare cumpărătură se înregistra într-un fișier care se deschisese în ziua în care se născuse fugarul, când i se implantase și cipul personal de identificare.

IA-ul a terminat. Fugarul avea aceeași vârstă ca și fiul lui Aman. Puțin trecut de douăzeci de ani. Părea mai tânăr. Asta datorită dietei lui vegetariene și organice? Aman a surâs cu amărăciune. Lui Avi i-ar plăcea situația. Ăsta fusese subiectul unei neînțelegeri anterioare și o scuză permanentă de fiecare dată când fiul lui avusese nevoie să-și găsească o scuză. Aman a analizat profilul cumpărăturilor de articole de băcănie. Prima oară când pătrunsese în acest domeniu rămăsese uimit constatând cât de mult erau reflectate viața și filozofia cuiva de alimentele pe care le consuma. Când era copil, fugarul avusese o dietă *tipic* nord-americană, prezentând o listă prescurtată de preferințe personale peste care Aman a sărit. Devenise Gaiist la vârsta de nouăsprezece ani. Contrastul apărea evident în profil, constatându-se o trecere spectaculoasă a cumpărăturilor de la proteine animale la pește, iar apoi doar la proteine vegetale. Achizițiile de alcool se reduseseră la zero, cu toate că se triplase consumul de produse derivate din marijuana, la fel ca și acela de ciuperci halucinogene. După cum se așteptase, istoricul achizițiilor de droguri ilegale nu lămurea multe lucruri. Caracterul

aleatoriu al achizițiilor sugera că lua droguri pentru altcineva ori pentru o petrecere mai degrabă decât pentru consum personal. Nu rezulta un tipar de dependență de droguri.

Ritmul constant de achiziție a unor substanțe psihotrope ilegale, dublat de o creștere a volumul de hrană cumpărată, sugera existența unei iubite ori a unui coleg de cameră, care era dependent. Scăderea bruscă a volumului de asemenea cumpărături sugera despărțirea. Ori decesul. Achizițiile de hrană scăzuseră și ele. Dintr-o toană, doar pentru că avea timp de pierdut, Aman și-a pus IA-ul să coreleze scăderea de cumpărături cu baza de date a mediilor de știri din America de Nord-Vest, regiunea în care se efectuau acele achiziții. Constatare șocantă. La mai puțin de optsprezece ore de la ultima procurare de droguri murise o femeie în vârstă de douăzeci de ani. Iubita lui? Murise din cauza unei supradoze? Aman a privit printre gene la ecran. Cauza morții fusese insuficiența cardiacă, însă IA-ul lui identificase cazul.

- Continuă, a zis el, apoi a așteptat cât IA-ul lui a făcut analiza.

*Date insuficiente,* a murmurat IA-ul, cu glas de androgin. *Continui căutarea?*

Aman a șovăit, deoarece căutări ca aceea costau bani, iar legătura era slabă, stând aproape într-un fir de păr.

- Continuă.

Nu avea nici un motiv plauzibil, însă descoperise cu multă vreme în urmă că merita să dea ascultare intuiției.

Ca de obicei, a plecat ultimul de la birou. Când a traversat holul de primire mochetat cu eleganță, recepționera i-a urat noapte bună și a arborat un zâmbet extrem de proaspăt, de parcă ar fi fost primele ore ale dimineții. După ce ușa s-a încuiat în urma lui, recepționera s-a decuplat. Piesele de mobilier și

covoarele adevărate erau semne de prosperitate și poziție socială. Oamenii reali prezentau riscuri de securitate. Când a traversat holul mic al clădirii, portarul de noapte - o altă metaforă holografică - i-a urat noapte bună. In bazinul holografic înconjurat de orhidee înflorite înotau crapi japonezi. Vase uriașe cu flori - crini în acea zi - înfrumusețau câteva măsuțe lipite de perete. Compania care se ocupa de decorarea clădirii indusese și mirosuri alături de holograme. Mireasma crinilor l-a urmat pe Aman până în stradă. A luat un taxi cu pedale până acasă, recunoscător pentru că de astă dată femeia scundă și musculoasă de pe șa nu avea chef de conversație, astfel că s-a aplecat peste ghidon și a pedalat cu hărnicie, făcând vehiculul să se strecoare prin aglomerația de seară.

Nu reușea să și-l scoată din minte pe bărbatul în costum. Jimi avea dreptate. Credincioșii Gaiist erau inofensivi, oameni liniștiți, legați de natură. Federalii voiau să pună mâna pe acest om din alte motive decât afiliația lui politică, deși putea fi vorba și de un motiv ce ținea de propagandă. Cu un aer absent, Aman a urmărit spinarea musculoasă a femeii, timp în care vehiculul trecea pe lângă vânzători ambulanți ce ofereau mâncare, jucării și droguri legale, înconjurați de un adevărat fluviu de oameni care mergeau mâncând și cumpărând diverse lucruri. Se obișnuise să nu mai pună întrebări care să înceapă cu „de ce"? Sudoarea lucea uleios pe pielea bronzată a femeii. Poate că persistența gândului se datora faptului că fugarul avea aceeași vârstă ca și Avi și, pe deasupra, era tot Gaiist. Aman a întins mâna să bată în clopoțel și, imediat ce s-au stins sunetele lui, conducătoarea a cotit și a oprit la marginea trotuarului. In timp ce el a confirmat cu o amprentă a degetului mare cifra afișată de aparatul de taxare, ea i-a zâmbit drept mulțumire pentru bacșiș, după

care a demarat, reintrând în vălmășagul de taxiuri și scutere de pe stradă.

Aman a intrat grăbit în micuța băcănie din zona unde locuia, relaxat până aproape de bucurie văzând culorile cu produse aproape goale la acea oră din noapte. A luat un coș din plastic de pe stiva aflată lângă ușă și a pornit pe un culoar. *Azi ai deschis ultima cutie cu suc de portocale,* i-a zis majordomul magazinului cu glas plăcut, matern, când a trecut prin dreptul lăzilor frigorifice. Adevărat. Majordomul magazinului îi scanase cipul de identificare când intrase, apoi se conectase la smart-shopper.net, compania care controla inventarul de produse la care el era abonat. Aceasta căutase în fișierul de inventar personal să vadă dacă avea nevoie de suc de portocale, iar majordomul îi reamintise că trebuia să cumpere acel produs. A aruncat în coș o cutie cu suc congelat. Prețul a apărut pe mânerul coșului, urmat de suma totală de plată, care a crescut lent, pe măsură ce el a mai luat câteva cine congelate și o salată la pachet. *In această săptămână se practică reduceri la pinot gris, Podgoriile Willamente.* Majordomul de la raionul de vinuri avea un glas bărbătesc, plin. *Trei dolari reducere.* Acela era vinul alb pe care-l prefera. A cumpărat o sticlă și a pornit spre casa de marcat să confirme printr-o amprentă suma totală care fusese afișată pe un ecran.

- Nu-i așa că vă ușurăm viața?

Aman a ridicat ochii și l-a văzut pe Jimi așteptând la capătul șirului de case de marcat.

- Mă urmărești? l-a întrebat Aman, în timp ce și-a transferat cumpărăturile într-o pungă de plastic. Ori e doar o simplă coincidență?

- Locuiesc la o intersecție de apartamentul tău, a spus Jimi și a ridicat din umeri. Aici îmi fac mereu cumpărăturile. Și-a ridicat propria sacoșă de plastic. Pot să-ți ofer ceva de băut?

- Sigur, a acceptat Aman, drept măsură reparatorie pentru faptul că nu se deranjase să știe unde locuia noul angajat. Au luat loc la una dintre mesele așezate pe trotuar aparținând unei cafenele alăturate magazinului, oferind o oază de imobilitate în fluviul tumultuos al oamenilor.

- Ca de obicei? i-a întrebat masa pe un ton politicos.

Amândoi au răspuns cu da, iar Aman s-a întrebat ce obișnuia să bea Jimi. Apoi și-a dat seama că Jimi era deja beat. Ochii îi sclipeau ciudat, iar pelicula subțire de transpirație făcea fața să-i lucească.

Un comportament neobișnuit. Când analizaseră candidații pentru acea slujbă, verificase chiar el profilurile privind consumul de băuturi și droguri. Aman s-a așezat pe scaun și imediat a apărut o femeie scundă, care a așezat un pahar cu bere tare în fața lui și unul cu mărgărita de mango în fața lui Jimi. Aman a sorbit spuma cremoasă și berea amăruie și l-a urmărit pe Jimi golind o treime din pahar dintr-o sorbitură.

- Ce te frământă?

- Studiezi tot timpul oamenii din fața ta? l-a întrebat Jimi, așezând paharul pe masă un pic zgomotos. Lichidul oranj a sărit peste buză, iar cristalele de sare au alunecat pe pereții curbați ai paharului imens. Te afectează vreodată?

- Ce să mă afecteze?

- Individul cu costum te-a luat în posesie, i-a zis Jimi și l-a privit lung. Așa mi-ai spus.

- Așa-și închipuie ei. Aman a rămas cu o expresie neutră pe chip și a mai luat o gură de bere. Eu consider asta drept meserie.

- Îl vor crucifica pe băiatul acela, corect? Ori îl vor maltrata. Puțin melanj, și n-ai deranj.

- Guvernul nu ucide oameni, i-a zis Aman pe un ton calm.

- Ei, pe naiba. In public, nu, asta-i clar.

Mda, în profilul lui Jimi apăruseră unele indicii. Citea cam prea multe reviste oarecum extremiste, și făcuse parte din câteva grupări politice trecute pe lista „galbenă" de guvern... nu chiar din zona roșie, dar pe aproape. Insă cei mai buni profileri proveneau din mediile mai neortodoxe. învățau de timpuriu cum să evalueze corect oamenii, pentru că trebuiau mereu să se teamă de vreo trădare.

- Am trăit cu impresia că lucrăm pentru băieții buni, înțelegi? Și că trebuie să căutăm vreun escroc, vreun traficant ticăloșit, poate jigodii care-și abandonează copiii și-i lasă la mila publică. Dar așa ceva... Și-a golit paharul. Încă unul, a zis el și a trântit paharul pe masă.

*Ați depășit limita legală pentru ca mașina să funcționeze,* l-a informat masa pe un ton dulce, matern. *Dacă doriți, voi chema un taxi. Anunțați-mă.* Un moment mai apoi, femeia scundă i-a așezat un alt pahar cu mărgărita și l-a luat pe cel gol.

- Intimitatea, ce glumă proastă, a zis Jimi uitându-se fix la băutură, și a continuat, vorbind puțin împleticit: Pariez că în vreo bază de date există evidențe privind frecvența cu care mă așez pe tron.

- Poate și de câte ori tragi apa.

- Ha-ha! Jimi s-a uitat la Aman cu ochi lăcrimoși, pentru că băutura îl „luase" deja cu repeziciune. Când o să încetezi să te mai întrebi de ce? Ia zi? Dar ți-ai pus vreodată întrebarea asta?

- Hai să mergem, i-a zis Aman, ridicându-se. Te conduc acasă. Să nu cazi pe drum.

- Nu sunt beat, a zis Jimi, dar s-a ridicat de la masă. S-a legănat, iar Aman l-a prins de braț. Ba cred că sunt. Jimi a pufnit în râs, îndeajuns de tare încât să atragă atenția.

- Să mergem. Cu un gest nu tocmai blând, Aman l-a făcut să meargă. Spune-mi încotro să pornim?

- Noi?

- Dă-mi odată adresa.

îmbufnat și din nou comportându-se copilărește, Jimi a rostit numărul, după care a pornit împleticindu-se, cu toate că se sprijinea de brațul ferm al lui Aman. Jimi locuia într-unui dintre turnurile cu apartamente ieftine și la modă ce se înmulțiseră ca ciupercile pe măsură ce cartierul își câștiga popularitatea. Jimi stătea doar la etajul șase, semn că nu avusese bani să închirieze ceva la un etaj de unde să se bucure și de privelițte, pentru că asta costa. La salariul lui, nu-și putea permite. Ușa s-a descuiat și câteva leduri au clipit cât aparatul de securitate a scanat cipul lui Jimi, permițându-i accesul. Muzica a pornit la scurt timp, iar Aman a recunoscut un cântec interpretat de o trupă retro-punk. Curând, cu pași neauziți, a apărut un pisoi care i-a măsurat cu ochii lui verzi; avea blana aurie, o idee cam neîngrijită. Era real, și-a dat seama Aman, oarecum șocat. Jimi plătise un onorariu sănătos ca să aibă dreptul de a ține un animal în carne și oase în acel apartament.

- Trebuie să vărs, a bolborosit Jimi, privindu-l pe Aman cu ochi dilatați.

Au reușit să intre în baia minusculă în ultima clipă. După aceea, Aman l-a așezat pe canapeaua extensibilă ce servea drept pat în garsoniera sa. Jimi a adormit imediat ce a pus capul pe pernă. Aman i-a lăsat un coș de gunoi lângă canapea, iar pe măsuța joasă de alături i-a așezat un pahar de apă și câteva aspirine, remediu demodat, dar bun. Pisica s-a ținut pe lângă el, fixându-l

cu ochi acuzatori, astfel că a scotocit prin dulăpioarele din bucătărioara alăturată, a găsit pungile cu hrană pentru ea și a golit una într-o farfurie. Apoi a pus-o pe podea. Pisica s-a apropiat de farfurie cu coada sus.

Faptul că Jimi avea o pisică trebuia să se afle în baza de date. Și excesul din această seară avea să fie adăugat la profilul lui privind consumul de băuturi alcoolice, iar mărgăritele băute vor apărea înșirate, marcate cu un asterisc, pentru că acest comportament nu respecta tiparul. Iar dacă productivitatea lui va începe să șchiopăteze, Raul îi va consulta în primul rând profilul. Va afla că Jimi se îmbătase în această seară.

- Hei.

Aflat la ușă, pregătit să plece, Aman s-a oprit. Jimi se ridicase într-un cot, și-l privea cu ochi tulburi.

- Mulțumesc... pentru că i-ai dat de mâncare motanului. Nu sunt... alcoolic. Dar oricum știi asta, nu?

- Da, i-a răspuns Aman. Știu asta.

- L-am recunoscut. Azi. Îl cheamă Daren. Am fost prieteni. În copilărie, înțelegi? Și tu ai fost copil, nu? Ăștia în costume o să-l ucidă. Mi-e clar. (In colțurile ochilor i-au apărut lacrimi.) Cum se face asta? Nici măcar n-ai întrebat. Nici măcar nu m-ai întrebat dacă îl cunoșteam sau nu.

La naiba. Nu se gândise să caute o legătură.

- Îmi pare rău, Jimi, a spus Aman pe un ton înțelegător.

Insă Jimi adormise din nou, de astă dată cu capul atârnându-i peste marginea canapelei. Aman a oftat și s-a întors la pușți pentru a-i așeza capul pe pernă. Mare ghinion pentru el. S-a uitat la Jimi, răsfirat și ieșit cu totul din acea lume. *De ce?* Nu avea importanță. Omul în costum nu le-ar fi spus adevărul. Dar Jimi avea dreptate. Ar fi trebuit să întrebe. S-a gândit la profilul fugarului, la acea ruptură, când începuse să-și schimbe

dieta, îmbrăcămintea, felul în care cheltuia banii. Se vedea o deosebire esențială. Iar motivul... putea fi doar bănuit.

Cum ar arăta acum profilul lui Avi?

Imposibil de știut. Ruptura din viața lui Avi fusese prea brutală.

Aman a tras ușa și a auzit declicul dispozitivului de închidere a ușii.

Parcurgând câteva intersecții, a ajuns la turnul modest unde-și avea apartamentul. Când s-au aprins, luminile nu au fost însoțite de muzică. Nu l-a întâmpinat un pisoi, ci doar mobilier danez și un covor afgan foarte vechi, țesut manual de femei cu degete ca de copii, care muriseră de cine știe când. Și-a depozitat hrana cumpărată, a băgat o cutie în cuptorul cu microunde și s-a gândit să-și mai toarne o bere. Insă berea tare băută cu Jimi îi clocotea în sânge ca o amfetamina concentrată, așa cum se vindea pe stradă. Amintindu-și de bunicul lui, un om credincios Islamului, și de predicile lui despre alcool, demonul sângelui, a surâs și ui. In seara asta așa simțea alcoolul. Cuptorul a scos un clinchet. Aman a pus tava aburindă pe blatul mesei ca să se răcească și s-a așezat, cu picioarele încrucișate pe covorul de lână, decolorat, în modelul căruia predomina culoarea sângerie, după care a clipit, deschizându-și bioware-ul.

IA-ul său lucrase la alcătuirea profilului. Acesta îi oferea cinci variante. A decis să verifice mai întâi profilul fugarului. Nu era vorba strict de date. Oricine putea cumpăra un IA de căutare, iar dacă se limita la acesta, Motorul de căutare ar fi devenit o firmă fără obiect de activitate. Intuiția își avea rolul ei esențial - abilitatea de a vedea dincolo de cifre, pentru a simți persoana care se ascundea în spatele lor. Aman a analizat cumpărăturile, batoanele de ciocolată, descărcarea de filme video destinate momentelor de singurătate, darurile ce evocau prezența

neguroasă a unei prietene, speranța iubirii exprimate prin trandafiri solitari, clonați, ciocolată belgiană și bilete-pereche la vreun spectacol. A găsit și așa ceva, în trei ocazii. Tânărul ținea la silueta și greutatea lui, ori poate, pentru o vreme, doar la mușchi, deoarece petrecuse ceva timp la sala de gimnastică și cumpărase alimente speciale.

Apoi murise cineva. Aman a observat cheltuieli pentru flori, cremare, o creștere a consumului de alcool pe o perioadă de aproape trei luni. Iar apoi... ruptura. Curios, Aman a mai deschis un fișier din cele descărcate de bărbatul în costum și a citit statisticile. Daren fusese un copil născut ca urmare a unui contract - o formulă nouă prin care bărbații puteau avea copii. Mama plecase pentru a face carieră în calitate de inginer pe una dintre platformele orbitale. Doică, școală privată. Florile fuseseră pentru tatăl lui, mort la cincizeci și patru de ani în urma unui anevrism cerebral.

Trecuse la Gaiism după moartea tatălui.

Spre deosebire de Avi, care nu mai așteptase asta.

Aman s-a uitat din nou la cele cinci profiluri pe care i le propusese IA-ul. Toate prezentau cumpărături de alimente cu fibre naturale, organice, recoltate și neprelucrate. Trei dintre tineri erau încă localnici. Un altul sosise recent la Montreal, un altul în Confederația Americii de Sud, în statul Brazilia. Aman a scanat datele. Acela. A ales unul dintre cei trei localnici. Majoritatea cumpărăturilor fuseseră făcute în nord-estul orașului, într-o zonă ce fusese exclusivistă cândva, ajunsă acum cartier mizer, locuit cu precădere de lucrători pe bani pești. Umbla pe jos. Nu se putea folosi de mijloacele de transport în comun fără cip de identificare și nu avea acces la vreun vehicul, asta era evident. Naivitate. Aman a expirat încet. Speriat. Ca un copilaș care-și închipuie că, dacă-și vâră capul sub

pernele canapelei, devine invizibil. Se întrebase uneori dacă l-ar putea găsi pe Avi. Asta ar fi o realizare. Insă Avi știa modul de lucru al tatălui său. Știa cum să rămână ascuns.

Dar nici Aman nu încercase să-l caute.

Dintr-un capriciu, a apelat simbolul de identificare al IA-ului din căutarea lui precedentă. Semnalizase o femeie care murise, care fusese iubita sau prietena tânărului. De data aceasta, IA-ul i-a selectat cazurile de deces provocate de supradoze în ultimii cinci ani. Un semn de întrebare, iluminat intermitent în roșu, însoțea datele, ceea ce sugera că prin continuarea căutării ar pătrunde în baze de date protejate, pentru care nu era autorizat. Să continue? Cât pe ce să spună nu.

- In regulă, Jimi, a zis el, atingând semnul de întrebare de culoare sângerie. Continuă.

Semnul a dispărut. Scotocirea prin date oficiale protejate avea să coste. Spera că va putea găsi o justificare în caz că Raul ar fi prins de veste și l-ar fi chestionat.

Când, cu o clipire din ochi, a ieșit din bioware, Aman și-a simțit picioarele amorțite și, făcând un oarecare efort, s-a ridicat în picioare. IA-ul nu terminase căutarea în fișierele de date DEA[1]. Mâncarea de pe tavă se răcise și miezul nopții trecuse de mult. A băgat tava în frigiderul minuscul și s-a lăsat să cadă pe canapeaua joasă. Ca și Jimi, dar nu beat din cauza câtorva pahare de mărgărita.

A doua zi, i-a transmis lui Raul un mesaj că nu se simte bine și l-a întrebat dacă trebuia să meargă la birou. Așa cum era de așteptat, Raul i-a spus că nu era nevoie, dar să-și facă

[1] Prescurtare pentru Drug Enforcement Administration - Agenția de luptă împotriva stupefiantelor (n. tr.).

nișteanalize înainte de a reveni la slujbă. Ar fi fost imposibil ca Raul să nu-și dea în petic cu paranoia lui legată de bioterorism.

Nu era o minciună de la cap la coadă. Nu se simțea bine. Acel *bine* se referea la mai multe aspecte. IA-ul nu-i oferise nici un indiciu privind grupul de decese în urma unor supradoze, grup ce fusese identificat, iar asta îl zgândărea. Nu existau multe mecanisme de securitate care să împiedice căutarea. I-a transmis un e-mail lui Jimi, rugându-l să se ocupe de căutarea în cazul Sauza și a anexat câteva fișiere nesecrete care să-i ofere ceva de făcut în starea aceea de mahmureală și confuzie, fără să bată la ochi. A găsit îmbrăcămintea de care avea nevoie în fundul unui dulap: o cămașă veche, uzată și o pereche de blugi pătați cu unsoare. A încălțat o pereche de ghete scorojite și jerpelite, pe care le găsise cu ani în urmă la un centru de reciclare a deșeurilor, apoi a prins un taxi cu pedale, ajungând la metroul ușor, pe care l-a luat spre nord. A plătit în numerar persoanei suspicioase care l-a dus cu taxiul și a procedat la fel ca să-și ia bilet doar dus la metrou. Deși plățile în numerar nu i-ar fi putut ascunde mișcările. A surâs amar când a găsit un fotoliu și s-a așezat. Utilizarea taxiului cu pedale și a metroului ușor fuseseră înregistrate de citizen.net, compania de date preferată de majoritatea sistemelor de transport. Celui care ar fi dorit să afle unde se deplasase astăzi i-ar fi trebuit doar câteva minute ca să tragă o concluzie.

Orașul se termina brusc prin Centură, un fel de țară a nimănui, unde se aflau depozite abandonate și case dărăpănate locuite de oameni fără cămin, scursoarea fără cipuri a societății. Peticele de pământ cultivat sugerau o oarecare ordine în haosul sordid. In vreme ce trenul gonea cu o viteză amețitoare pe deasupra acoperișurilor lăsate și a buruienilor ce se înmulțiseră

și prosperaseră, a surprins privirea unei fete cu fața rotundă, care s-a uitat brusc la el de sub o adevărată fântână arteziană alcătuită din tije de trandafiri încărcați de flori roz. îmbrăcămintea ei, uimitor de curată și sclipitoare, se asorta perfect cu culoarea acelor trandafiri și, pe neașteptate, ea a fluturat foarte vioi o mână, în vreme ce trenul a trecut prin dreptul ei. Aman a întors capul să o vadă mai bine, dar cum trenul a intrat într-o curbă, fata i-a dispărut din câmpul vizual.

Ajuns la stația dorită, a coborât alături de alți câțiva pasageri, majoritatea femei și vreo doi bărbați, care se întorceau după ce făcuseră probabil curățenie în clădiri de birouri ori lucraseră de mână pentru creatorii de modă. Nimeni nu s-a uitat la el când au traversat peronul murdar și pustiu, însă Aman a simțit o înfiorare ușoară la ceafă, semn că era urmărit și studiat.

De ce l-ar fi urmărit cineva? A umblat de colo-colo, uitându-se la felii de pepene și mere timpurii pe care le ofereau spre vânzare doi băieți plictisiți, care-și etalau marfa la capătul peronului. S-a târguit cu ei, apoi s-a răsucit și s-a îndepărtat precipitat - ceea ce l-a făcut să se aleagă cu câteva epitete ce trădau inventivitatea băiatului mai înalt. Nici vorbă de vreun urmăritor. Aman a făcut un gest imperceptibil din umeri și a socotit că era din cauza încordării. Absența datelor de control din câmpurile de adrese îl deranja tot mai mult cu fiecare minut ce se scurgea. Când a părăsit peronul, ieșind în stradă, soarele care răsărise îl ardea deja în ceafă.

Casele de acolo erau vechi, cu acoperișuri gata să se prăbușească ori erau acoperite cu plăci din materiale plastice ieftine, furniruite pentru a aminti lemnul și suprapuse în așa fel încât să nu permită infiltrarea apei. Zona era ceva mai prosperă decât centura din țara nimănui din jurul centrului orașului, dar nu cu mult. In majoritatea curților de dimensiuni modeste creșteau

legume, din burlane, apa se aduna în rezervoare săpate manual, tarabe semilegale ofereau legume, băuturi de casă făcute din fructe, gustări și diferite servicii - arătând cam ca vânzătorii ambulanți din cartierul lui, însă aici clienții veneau la vânzători, nu invers.

S-a oprit o clipă la un chioșc având un aspect curățel, construit într-o zonă unde se aflase cândva o parcare, și a cumpărat un pahar cu suc de legume, făcut chiar sub ochii lui cu ajutorul unui storcător antic. Femeia a spălat legumele într-o găleată cu apă noroioasă, după care le-a făcut fărâme în aparat, iar el a simțit mirosul de clor când s-a aplecat întâmplător peste tejghea. Asta nu prezenta riscuri. Era la zi cu vaccinurile, de aceea a luat paharul fără să ezite și a băut lichidul gustos, aromat cu busuioc. Nu-i plăcea busuiocul în mod deosebit, dar i-a surâs femeii.

- Daren a trecut azi pe aici? A riscat să pronunțe numele real al fugarului, sperând în mod absurd că tânărul se dovedise prea naiv ca să se folosească de unul de împrumut. Trebuia să ne întâlnim aici. Pariez că încă nu s-a sculat.

Trăsăturile chipului ei s-au relaxat puțin, iar zâmbetul i-a devenit mai sincer.

- Bineînțeles. A ridicat din umeri și s-a relaxat. Ce, parcă nu-i știu stilul? De obicei, vine ceva mai târziu. Cam spre amiază.

Apoi a izbucnit într-un hohot de râs familiar și prietenos, ce voia să sugereze „Aici toți suntem amici."

Așadar, își folosea numele adevărat. Aman a mai sorbit din suc, deși îi făcea greață. Copilașul care-și vâră capul sub pernele canapelei, socotind că e înconjurat doar de prieteni. Dintr-o casă mare, rectangulară, aproape invizibilă din cauza vițelor uriașe de kiwi și kudzu, a apărut o siluetă care a pornit spre

ei, mergând cu pas vioi, iar tunica, tricotată manual și vopsită în casă, îți lua ochii asemenea unui balon în culori țipătoare. Pantalonii largi, țesuți dintr-o fibră de culoare cafenie, și șiragul de mărgele sculptate de la gât nu făceau decât să atragă și mai mult atenția asupra lui.

- A, uite-l, a spus Aman, iar privirea și zâmbetul femeii i-au confirmat bănuiala. A așteptat până când ochii lui au privit spre el, moment în care a făcut cu iuțeală câțiva pași în față. Daren, de când te aștept. L-a îmbrățișat pe tânăr și l-a strâns în brațe ca pe un frate pierdut și regăsit, prefăcându-se că-l sărută pe obraz, gest ce i-a permis să șoptească în urechea puștiului ce trăia un șoc greu de descris: *Poartd-te ca și cum am fi vechi prieteni și poate că federalii nu te vor prinde. Nu strica totul cu vreun act necugetat.*

Tânărul s-a crispat, iar panica l-a făcut să-și încordeze mușchii. Aman a simțit mirosul acru al sudorii izvorâte din spaimă. Vreme de câteva secunde, tânărul a rămas pe gânduri. Apoi s-a destins brusc, însă asta l-a făcut să se clatine, iar Aman l-a strâns mai tare ca să-l susțină. A început să tremure.

- Vino. Hai să ne plimbăm puțin, i-a zis Aman. N-am venit să te trădez.

- Să-mi iau întâi niște suc...

- Nu. Aman și-a înfipt degetul mare în plexul nervos al umărului, iar tânărul a icnit. Mergi. L-a răsucit pe puști și l-a împins pe stradă, îndepărtându-se amândoi de micuțul chioșc al vânzătoarei de sucuri, iar prin limbajul trupului s-a străduit să sugereze că erau doi vechi prieteni care porniseră la plimbare, păstrând un braț peste umărul lui, ascunzând încordarea puștiului cu propriul lui corp, degetul mare exercitând exact atâta presiune asupra nervilor cât să-i amintească tânărului că trebuia să se stăpânească. Ai lăsat urme pe care și un orb le-ar putea

descoperi, a spus el pe un ton glumeț, simțind tresărirea necontrolată a tânărului.

- Păi, nu am cip, a zis el pe un ton furios de bravadă.

- Dar nu e nevoie să ai cip. Asta nu face decât să întârzie căutarea cu câteva ore. Ai ajuns aici imediat după ce ai trecut pe la doctorul acela improvizat, ai mers pe jos prin Centură, pentru că nu puteai lua metroul ușor, cumperi suc de la taraba asta în fiecare zi și pantalonii aceia i-ai găsit la vreo două intersecții de aici, cumpărându-i de la vreo femeie care vinde totul pe fereastra casei. Vrei să-ți spun și ce ai mâncat seara trecută?

- Of, Zeiță.

- Scutește-mă, a spus Aman suspinând. De ce te caută? Ai pus vreo bombă? Ai lansat vreun virus?

- Nu. Noi, Gaiiștii, nu facem așa ceva. S-a smuls din strânsoarea lui Aman, dovedind o forță surprinzătoare, și l-a privit ținându-și pumnii încleștați. Asta e o minciună. Nu știu de ce mă vor. Da, mi-au pus în cârcă acuzația de bioterorism, dar e inventată. Nici vorbă de eliberarea vreunui virus, chiar dacă ei așa susțin. Cum se poate așa ceva? Cum să scornească asemenea lucruri? Glasul îi devenise ascuțit și strident. Ar trebui să dețină probe, și nu au nici una. Pentru că nu s-a întâmplat așa ceva.

Protestul lui amintea atât de mult de atitudinea lui Avi, încât Aman a simțit dorința să se uite în altă parte.

- Înseamnă că totul e inventat? a întrebat el cu glas aspru, neîncrezător.

- Cred că... Tânărul a privit în pământ și buzele au început să-i tremure. Da, ar părea o nebunie, nu? Nu știu *de ce*. De ce tocmai *eu?* Nici măcar n-am participat la demonstrații de protest. In... încerc doar să salvez ce poate fi salvat.

- Povestește-mi despre prietena ta.

- De cine? a întrebat el și s-a uitat la Aman cu ochii brusc înlăcrimați.

- Cea care a murit.

- A, Reyna. A rămas cu privirea plecată, iar pe față i-a apărut o expresie de întristare. Ea chiar voia să lupte împotriva lor. Drogurile. Am încercat să b ajut. Dar ea... ea ascundea multă teamă în suflet. Cred că... drogurile erau singurele lucruri care o ajutau să-și uite spaima. Dar eu... eu am încercat.

- Deci s-a sinucis?

- A, nu, i-a răspuns Daren, ridicând privirea uimită spre Aman. N-a vrut să moară. Voia doar să nu se mai teamă. In dimineața aceea, a luat doza obișnuită. Cred că... tipul de la care a cumpărat marfa - își zicea Skinjack - cred că nu a cântărit doza cum trebuia. A luat o supradoză. M-am dus să-l caut, a continuat Daren îmbujorându-se. M-am gândit să-l bat măr. Cred că... de fapt, voiam să-l omor. Pentru că Reyna era ceva mai bine. Ar fi reușit. Tânărul a suspinat tremurător. Dar omul dispăruse. Ce ticălos. Am continuat să-l caut, dar... era de negăsit. Poate luase și el o supradoză, a adăugat el cu amărăciune. Sper că așa s-a întâmplat.

Brusc, totul s-a lămurit în mintea lui Aman. Imaginea se întregise.

*Motivul.*

Erau acum lângă un teren viran. Acolo cineva cultiva viță-de-vie, iar când au ajuns la capătul șirurilor de viță, Aman a surprins cu coada ochiului o mișcare suspectă. Dar era prea târziu. Fusese atât de concentrat cât analizase totul, încât încetase să mai acorde atenție la ceea ce se petrecea în jurul lui. Silueta a ieșit din ascunzișul oferit de frunzișul des având o armă mică, dar amenințătoare, în mână.

- Am avut dreptate, a zis Jimi, fulgerându-l cu privirea. Nu ai crezut că-s destul de inteligent ca să te urmăresc, nu? Sunt eu prost, știu asta, dar nici chiar așa.

- De fapt, am crezut că nu-ți vei reveni din mahmureală, a zis Aman și a ridicat mâinile. Cred că suntem de aceeași parte a baricadei, și consider că trebuie să plecăm amândoi cât mai repede de aici.

- Ține-ți gura, i-a spus Jimi fără nici o inflexiune în glas, și apropiindu-se cu o expresie glacială și amenințătoare pe față. Taci din gură.

-Jimi? Derutat, Daren a făcut un pas spre el. Zeiță, nu te-am mai văzut de... Ce mai faci?

- El te-a găsit, a rostit Jimi printre dinți. Pentru federali. Daren, tâmpitule, nu te ascunzi prea bine. Tot ce cumperi reprezintă un indiciu al prezenței tale. Ți-a studiat obișnuințele în privința cumpărăturilor și te-a ales din mulțime, cât ai clipi. A râs când a spus cât de ușor îi va fi. Ai fost o pradă atât de ușoară, încât nici nu s-a gândit să dea cazul unui începător ca mine. Jimi l-a privit sfredelitor pe tânăr. Trebuie să...

In mod imperceptibil, Aman și-a mutat greutatea de pe un picior pe celălalt, a făcut apoi o mișcare rapidă cu mâna stângă, cât să atragă atenția lui Jimi. Acesta s-a răsucit spre dreapta, ochii urmând același traseu, îndreptând iar țeava armei în direcția privirii. Aman a prins cu dreapta mâna în care Jimi ținea arma, a răsucit-o, și a auzit un pocnet. Scoțând un țipăt, Jimi a dat drumul armei, iar Aman a prins-o din aer, moment în care Daren l-a placat, dorind și el să pună mâna pe armă. In aer s-a auzit plesnetul șuierător al unei puști cu aer comprimat. Apoi încă unul. Aman s-a încordat, totul petrecându-se deja ca într-o filmare derulată cu încetinitorul. N-a simțit nici o durere. De ce fără durere? Ceva umed l-a stropit pe față, iar

Jimi a fost azvârlit înapoi, spre coardele de viță pline de frunze, cu brațele și picioarele tresărind. Aman s-a rostogolit, trântindu-l la pământ și pe Daren, ca și cum acesta nu ar fi cântărit nimic, după care l-a văzut pe federal la trei metri depărtare, țintind spre Daren.

Aman a tras. O lovitură dementă, la întâmplare, de genul celor pe care unii le încearcă în cursul sesiunilor de pregătire pe simulator, conștienți că în viața reală nu vor reuși să nimerească vreo țintă.

Individul s-a prăbușit.

Aman a încercat să se ridice, dar lucrurile nu se prezentau prea bine. După o vreme, Daren l-a tras în sus, ajutându-l să stea în picioare. Ochii puștiului erau dilatați de spaimă și părea gata să leșine din cauza șocului.

- A murit. La Jimi mă refer. Dar și celălalt. S-a agățat de Aman, de parcă acesta din urmă l-ar fi susținut pe el, deși lucrurile stăteau exact invers. Oh, Zeiță, sângerezi.

- Nu mai vreau să aud de zeița aceea a ta, a zis Aman urmărind picăturile roșietice care i se prelingeau de pe vârfurile degetelor. Brațul stâng îi amorțise, dar situația aceea nu avea să dureze multă vreme.

- De ce? Dar ce... ce *dracu* se petrece aici? a întrebat el, înfigându-și degetele în brațul lui Aman.

- Îți mulțumesc. (Cuvântul sugerând iadul se potrivea aproape perfect.) Trebuie să plecăm cât mai curând de aici. Cunoști cartierul?

- Da. Intr-un fel. Având brațul petrecut pe după talia lui Aman, Daren a pornit să meargă printre coardele de viță-de-vie. Azi trebuia să întâlnesc pe cineva care să mă ducă... Azi după-amiază. Spre... I-a aruncat lui Aman o căutătură îngrijorată. Spre un alt loc.

- Va trebui să înveți anumite lucruri... a spus Aman, simțind că trebuie să-și tragă sufletul. Altfel n-o să mai scapi niciodată de federali.

Imediat după aceea, a tăcut. Amorțeala începuse să se risipească. Cândva, în urmă cu mulți ani, lucrase ca agent de protecție privat, gata oricând să moară, iar asta ca să facă rost de bani pentru a-și plăti taxele școlare. Într-o noapte, fusese împușcat de un spărgător.

Acum îl durea mai mult decât ținea minte, ca și cum sulițe înroșite în foc i s-ar fi înfipt în umăr și șold la fiecare pas făcut. După o vreme s-a deconectat de propriul trup, lăsându-l să suporte durerea. S-a întrebat ce se va întâmpla cu motanul lui Jimi. Cine îi va purta de grijă? Raul se va supăra cumplit. Nu din cauza lui Jimi. Lui Raul nu-i va fi greu să găsească oameni ca Jimi pe această lume. Insă Aman era cu mult mai bun decât Raul. Chiar mai bun decât An Xuyen, deși acesta nu credea același lucru. In orice caz, Raul va fi foarte afectat.

A clipit insistent, reușind să se dezmeticească și să redescopere după-amiaza caniculară și pe sine, stând jos undeva unde lumina era atenuată și având spatele rezemat de ceva solid.

- Domnule, ți-ai pierdut cunoștință și ai continuat să stai în picioare, i-a zis puștiul, care se ghemuise lângă el, având pe față dâre de sudoare, sânge închegat și praf cenușiu, și fața sleită de extenuare și spaimă. Daren, nu Jimi. Jimi murise.

- Nu am nimic în materie de prim ajutor, dar se pare că nu mai sângerezi atât de abundent. Apă? l-a întrebat tânărul și i-a întins lui Aman o sticlă de plastic. E bună. De la un izvor curat.

Lui Aman nu-i păsa prea mult, pentru că în acele momente ar fi fost în stare să bea și dintr-o băltoacă. Se aflau într-o casă ruinată. Fațada se prăbușise - ori fusese smulsă - însă golul

fusese năpădit de o plantă cățărătoare kudzu, foarte stufoasă. Podeaua de lemn era marcată și înnegrită de focuri de tabără. Centura, s-a gândit el. Ori mai curând marginea acesteia.

- Ce s-a întâmplat? l-a întrebat Daren cu voce tremurătoare. De ce l-a împușcat pe Jimi? Cine era omul acela? Și cine ești *tu?*

Apa i-a făcut bine.

- Ce te-a determinat să-ți scoți cipul și să fugi? l-a întrebat Aman.

- Mi-a cotrobăit cineva prin apartament. Puștiul s-a uitat în zare. Apoi, am găsit... un microfon în mașină. Mă pricep la treburi din astea. Le-am povestit câtorva... dintre prietenii mei... și ei mi-au zis să dispar. Nu conta dacă făcusem ceva ori nu. Au avut dreptate. Glasul a început să-i tremure. Nu am făcut ceea ce susțin ei.

- Se știe că nu ai făcut nimic. Aman a închis ochii și s-a rezemat din nou de zidul ruinat, a cărui tencuială plesnise și se fărâmițase. La fiecare bătaie a inimii durerea pulsa necruțător în umăr. E vorba de tipul care a ucis-o pe prietena ta.

- De ce? Doar nu i-am făcut nimic. Nici măcar nu l-am mai găsit...

- Dar l-ai căutat, a mormăit Aman. Asta i-a speriat pe indivizi.

Puștiul a rămas tăcut, dar a făcut ochii mari de mirare.

- Cred că autoritățile locale desfășoară un fel de... program de eradicare a consumului de droguri prin eliminarea cererii, a spus el cu amărăciune. (Trebuia să-i explice asta unui copil.) Au încheiat o înțelegere cu micii distribuitori și pesemne că le-au dat un transport de... de marfă modificată... ca să o vândă pe stradă. Și, brusc, a apărut o scădere a numărului de consumatori.

- I-au otrăvit? a întrebat Daren în șoaptă. Dinadins?

- Urâtă chestie, nu? Păi, vin alegerile. Cifrele contează foarte mult. Și cine se mai gândește la moartea unui consumator din cauză că a luat o supradoză?

Lui Aman nu-i ieșea din minte imaginea lui Jimi, încolăcit ca un copil pe canapea, și pisica privindu-l cu răbdare. Nu reușea să o alunge.

- Poate și-au închipuit că ai găsit vreo dovadă. S-au gândit că o să-ți dai seama și o să le spui prietenilor. Aceștia puteau face știrea publică. A dat să ridice din umeri, și s-a crispat de durere. Mare greșeală. A așteptat ca durerea să treacă și lumea să-și recapete contururile. Ar fi trebuit să bănuiesc... bărbatul în costum știa de Jimi. Și avea să-l urmărească pe el. (Așa se explica privirea lungă pe care i-o aruncase lui Jimi la birou. Să se imprime imaginea tânărului în memorie, pentru a-l putea recunoaște în mulțime.) Mi-am dat seama de asta prea târziu. (Scăparea lui însemnase moartea lui Jimi.) Cât mai durează până vin oamenii tăi să te ia de aici?

- Vin curând. Așa cred. Puștiul, care rămăsese cu capul în pământ, a ridicat brusc ochii spre Aman. De ce ai venit după mine? Să mă arestezi?

- Ascultă. Aman s-a îndreptat puțin de spate, și a strâns din dinți până când durerea s-a mai potolit. Ți-am spus că ai lăsat urme peste tot, ca o reclamă luminoasă. Te rog să asculți cu atenție. Trebuie să te gândești bine când cumperi ceva... alimente, haine, pastă de dinți, înțelegi? S-a uitat fix la fața nedumerită a puștiului, dorind în sinea lui să priceapă. Orice lucru are o etichetă, chiar dacă ți se spune că nu. Să nu ai dubii în privința asta. Iți spun adevărul, clar?

Puștiul a închis gura și a dat din cap.

- Dar nici să nu cumperi exact opusul - și urmele astea pot fi urmărite de unul ca mine ci fă cumpărături în mod

aleatoriu. Poate alimente vegetariene o dată, iar la următoarea tură de cumpărături, iei o pereche de pantaloni din piele sintetică de la un magazin mare. Ceva ce niciodată nu ai plăti în numerar. Nici măcar înainte de a fi devenit Gaiist. Să te gândești bine la ceea ce vrei să cumperi. Hrană. Haine. Gustări, jucării, servicii. Cumperi așa ceva abia la fiecare a cincea cumpărătură, apoi la a patra, apoi la a șaptea. Pricepi? Aleatoriu. Procedezi așa, cumperi lucruri de care nu ai nevoie, la plesneală, și fără cip, nu vei lăsa o urmă evidentă. Te vei îndepărta atât de mult de profil, încât investigatorul nu te va lua în serios.

- Am făcut cumpărături în zona de Centură, a protestat puștiul.

- N-are importanță.

Ii explicase asta și lui Jimi. Nu voia să se repete. Nici nu mai avea puterea. A lăsat pleoapele să i se închidă.

- Hei. Vocea puștiul părea să vină de foarte departe. Vreau să știu. Cum de-ai venit după mine? Ca să-mi spui să mă ascund de voi? Chiar vrei să cred asta?

- Nu-mi pasă dacă mă crezi sau nu. Aman s-a zbătut să deschidă ochii privind cu ochii pierduți la lumina verzuie ce străbătea prin perdeaua deasă alcătuită din vițele de kudzu. Nu-s sigur cum de-am ajuns să te urmăresc.

Poate pentru că el nu se întrebase de ce, iar Jimi o făcuse. Poate pentru că Avi avusese dreptate, iar slujba îl făcuse să se schimbe.

- Dar de ce? Ești cumva un admirator în secret al Gaiiștilor?

Lui Aman i-a venit să râdă auzind asta, dar s-a stăpânit. I-ar fi provocat dureri prea mari.

Prin coșmarul populat de fiare colțoase, a auzit voci neclare. Oameni vorbind. Nu mai percepea lumina verzuie, semn că

se întunecase. Ori poate era pe moarte. Greu de spus. Pași târșâiți, apoi fața puștiului a apărut în câmpul lui vizual, la început semănând cu aceea a lui Jimi, apoi transformându-se în ceea ce era de fapt... Daren. A încercat să-i rostească numele, dar avea limba încleiată.

- O să te lăsăm la o clinică de urgență. Daren s-a aplecat mai mult deasupra lui, având o expresie de îngrijorare pe față. Insă... hm, mă gândeam că poate... vrei să mergi cu noi. Adică... vor afla că l-ai ucis pe bărbatul în costum, nu? O să ajungi în închisoare.

Da, aveau să descopere asta. Insă știa cum funcționează lucrurile. Vor reține probele și vor păstra cazul deschis. Nu avea rost să pună un reporter de investigații pe urmele unei tranzacții cu droguri pe care încercau să o ascundă. Autoritățile îi vor pune condiții, și el le va respecta, iar moartea lui Jimi avea să fie considerată un alt eveniment urât petrecut în zona Centurii. Apoi putea adopta pisoiul lui Jimi. Nu se produseseră pagube prea mari. Totul se mușamaliza.

- O să vin cu voi, a gemut el. V-aș putea ajuta să rămâneți invizibili. Iar eu o să am indiciul care vă trebuie... privind acea tranzacție cu droguri. Asta ar face alegerile mai interesante.

A spus asta fără să cerșească. Nici gând. Trata de la egal la egal.

- Nu te putem primi dacă ai cip. O femeie s-a uitat la umărul lui Daren. De origine hispanică, având un aer glacial care spunea că ea era șefa. Și trebuie să plecăm *imediat*.

- Știu.

Bine măcar că cipul era implantat în umărul teafăr.

Femeia i l-a extras, folosind un mic bisturiu cu laser, dovedind o siguranță și o pricepere care sugerau că urmase o școală medicală ori chiar avea profesiunea de medic. A simțit

dureri, dar nici nu se comparau cu acelea arzătoare din brațul stâng. Apoi l-au suit în spatele unui vehicul. Intre timp se făcuse întuneric de-a binelea.

Era invizibil. începând din acel moment. Nu mai exista în realitatea electronică a metropolei. Dacă ar fi mers din nou la apartamentul său, i s-ar fi interzis accesul. Magazinul de la colțul străzii nu i-ar fi primit cartea de credit și nici măcar banii numerar. Se simțea gol-pușcă. Ba nu, se simțea ca și cum nu ar mai fi existat. Nici moartea nu părea la fel de definitivă ca situația în care se găsea. S-a întrebat dacă și Avi se simțise la fel în primele momente. „Probabil că l-aș fi putut găsi. Dacă aș fi avut curajul să încerc."

- Mă bucur că ni te alături. Daren stătea alături de el, în vreme ce camionul, așa bănuia, se hurduca și se legăna pe drumul desfundat către cea mai apropiată stradă asfaltată. Lea spune că n-o să mori.

- Mă bucur.

- Poate reușim să folosim chestia cu drogurile ca să influențăm alegerile, și vine cineva cinstit la putere.

Gândea la fel de anapoda ca și Jimi, își spuse Aman. Dar... de ce să nu spere?

- O să-ți placă șeful ordinului nostru, a zis Daren pe un ton gânditor. Nu e cu mult mai în vârstă decât mine, dar e grozav. Are o minte sclipitoare și se preocupă de fiecare persoană din cadrul ordinului. *Ea* contează foarte mult pentru el... mă refer la Geea, la Pământ. Avi te va primi cum se cuvine.

Avi.

Aman a închis ochii.

- Hei, ce-i cu tine? Daren l-a prins de umeri. Să nu mori tocmai acum, nu după ce-am trecut prin atâtea, a zis el cu glas ce-i trăda panica.

- N-o să mor, a spus Aman în șoaptă.

A reușit chiar să râdă puțin fără să simtă dureri.

Poate că bătălia finală încă nu se dăduse.

Poate ajungea să creadă și el în Zeița lui Avi. Poate.

- Șeful ordinului vostru nu se pricepe deloc să se ascundă, a șoptit el.

Apoi a leșinat.